

Estada a Roma i celebracions

Durant la setmana del 16 al 22 del mes passat el nostre bisbe Joan Piris ha participat a Roma en una trobada del Consell Pontifici de les Comunicacions Socials, del qual és membre des de l'any 2010, quan va ser nomenat pel papa Benet XVI. En la carta que el papa Francesc li ha adreçat per felicitar-lo, referint-se a les responsabilitats que té el nostre Sr. Bisbe, li recorda que «també t'ocupes dels moderns Mitjans de Comunicació Social, amb els quals es difon la Paraula de Déu més copiosament.»

El matí del dissabte 21 de setembre concelebrà la missa amb el sant Pare

a la capella de la residència Santa Marta, jornada que celebrava els 50 anys de la seva ordenació de prevere i cinquè any com a bisbe de Lleida. Ell mateix ens deia en el seu mur de Facebook: «Doneu gràcies amb mi al Bon Déu.»

També, ha estat aquest moment l'ocasió per presentar-li al Sant Pare un esbós del projecte d'Habitatges Socials del Seminari per a famílies desnonades i en risc d'exclusió social.

Tota la Diòcesi ens unim en aquesta acció de gràcies i celebrem plegats aquests esdeveniments.

Comença un nou curs de Vida Creixent

El dijous 19 de setembre es van reunir a l'Acadèmia Mariana els membres de Vida Creixent per donar el tret de sortida al nou curs 2013-2014. Mn. Joan Jové, el seu consiliari, inicià l'acte presentant el nou temari del curs, amb el títol: «ELS SIGNES DEL REGNE DE DÉU». Mn. Ramon Prat, vicari general, en representació del Sr. Bisbe, que es trobava a Roma, ens acompanyà.

Un cop presentat el temari va tenir lloc un treball de grup, on es va estudiar i discutir el tema primer passant, després, a una posada en comú. Les conclusions van ser exposades pel consiliari del Moviment.

L'Eucaristia fou presidida pel vicari general i concelebrada pels mossens assistents. A continuació, un dinar de germanor va unir a tots els membres en un acte molt emotiu.

Per la tarda ens va dirigir unes paraules el Sr. Pere Canaleta, president de Vida Creixent de Girona. Seguidament, la Sra. Divina Albà, secretària del Movi-

ment, va informar sobre el curs que organitza l'IREL per a la formació dels seus membres.

Tots els assistents vam passar una jornada molt agradable.

Josep M. Condal

AJUDANT A VIURE

Testimonis de la fe fins a la mort

Aquest diumenge ens apleguem a Tarragona per a celebrar amb goig la Beatificació de germans i germanes nostres que han donat la vida per Jesucrist, en diversos llocs d'Espanya, durant la persecució religiosa dels anys trenta del segle xx, i que l'Església reconeix solemnement. El proper diumenge, a la nostra Catedral, en donarem gràcies al Bon Déu i demanarem rebre, per la seva intercessió, la llum i la fortalesa necessàries per a viure i anunciar amb valentia i humilitat l'Evangelí de salvació (Ef 6,19).

«L'Església sempre ha cregut que els apòstols i els màrtirs, que han donat el testimoni suprem de fe i amor amb la seva sang, són més íntimament vinculats a nosaltres en Crist (que altres germans que viuen ja a la glòria). Per això, els venera amb especial afecte, juntament amb la benaurada Verge Maria i els sants àngels, i implora piadosament l'ajut de la seva intercessió» (Lumen Gentium, 50).

La vida i el martiri d'aquests germans i germanes, pels quals donem gràcies, tenen en comú alguns particulars: són veritables creients, persones de fe madura, sòlida i ferma, i persones de pregària centrada sobretot en l'Eucaristia i en la devoció a la Mare de Déu. Molts d'ells no varen acceptar menysprear la seva identitat cristiana quan els hi oferien la possibilitat de lliurar-se de la mort. Ni varen deixar-se intimidar per les coaccions físiques o morals. És més, han estat models de la fe fins a morir perdonant i reproduint el model del nostre Mestre, Jesús, que és el màrtir «tipus».

El martiri és una forma d'identificació amb el Crist, no l'única però sí la més eminent, atès que al màrtir se li concedeix la gràcia especial d'assemblar-se a Jesús en la seva mort en Creu. Ell, amb el seu sacrifici voluntàriament acceptat, dóna el testimoni suprem de la seva fidelitat a la missió que el Pare Déu li ha confiat: dóna la vida testimoniant la veritat (Jn 18,37) i perdonant els seus botxins. Aquesta identificació, segons el gran Orígens, té com a fonament un gran amor a la persona de Jesús i un immens desig de Déu. El màrtir es demana amb el salmista: «Com pagaré al Senyor tot el bé que m'ha fet?»

Segurament a nosaltres no se'ns demanarà el testimoni de la sang, però sí el de la fidelitat que tot batejat ha de donar cada dia en la seva realitat ordinària i que, tantes vegades, és com un nou martiri: el d'aquell que és cridat a viure contra corrent en molts aspectes. Un testimoni que no és mai fàcil.

En realitat Jesús només ens demana una cosa: que siguem agraïts; que responguem amb amor a l'infinit amor rebut, i aquesta ha estat la resposta que han donat i segueixen donant tants homes i dones que viuen la seva fe cristiana amb fidelitat.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Piris
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

IGNASI ROVIRO

La bellesa

El Dr. Ignasi Roviró, vicedegà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), va impartir dimecres la lliçó inaugural de curs de les facultats eclesiàstiques, amb el títol *La bellesa salvarà el món*.

Quin missatge té la lliçó?

La nostra societat ha apostat per la bellesa. Mai no havíem tingut un món tan ben ordenat, tan dissenyat i tan bell com ara. Protegim el medi ambient, posem bellesa a les cases a través de la decoració, visitem els museus, anem a concerts i festivals de música... I, tanmateix, continuem tenint un món molt injust, on la bellesa és més a l'abast dels rics que de tothom. Aquesta no és la bellesa que salva.

Quina és la bellesa que pot salvar el món?

Dostoievski escriu en la seva novel·la *L'idiota*: «La bellesa salvarà el món»; una frase que ha estat repetida per molts escriptors, per papes i intel·lectuals. Però Dostoievski no diu en cap moment en què consisteix la bellesa, ni quines proporcions té. En una ocasió, el protagonista és interrogat sobre la bellesa espectacular d'una noia. I ell contesta: no estic preparat per respondre. La bellesa és un enigma.

El concepte teològic de bellesa, què afegeix al concepte filosòfic?

La filosofia aporta la pregunta; la teologia una possible resposta. I a la base de totes dues hi ha l'admiració. Enamorats de la bellesa, la filosofia pregunta per què això és tan bell, què té això que el fa participar de la bellesa. La teologia mostra com això bell ens remet a la totalitat de l'existència. I perquè la teologia és posterior a l'admiració i a la filosofia pot afirmar St. Agustí: «Tard et vaig estimar, Bellesa, tan antiga i tan nova. I vet aquí que tu eres dins meu.»

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Jesús és el Llätzer veritable (3)

Abraham no pot enviar Llätzer a la casa pairal del ric. Però, en aquest punt, hi ha un detall que ens crida l'atenció. Pensem en la resurrecció de Llätzer que es narra en l'Evangeli de Joan. Què passa? «Molts dels jueus van creure en ell... Però alguns d'ells anaren a explicar als fariseus el que Jesús havia fet». I això dona motius d'una reunió consultiva del sanedrí. Es veu la cosa des d'un punt de vista polític: un moviment popular en aquesta direcció podria alarmar els romans i crear una situació perillosa. I decideixen matar Jesús: el miracle no és ocasió de fe, sinó d'enduriment (*Jn 11,45-53*).

La paràbola ens porta altres pensaments. No reconeixem, en la figura de Llätzer, cobert de nafres a la porta del ric, el misteri de Jesús que «va sofrir fora de la porta de la ciutat» (*He 13,12*), estès i despulat a la creu, exposat a les befes i menyspreus de la gent? «Però jo sóc un cuc, no pas un home, befa de la gent, menyspreat del poble» (*Sl 22,7*).

Aquest Llätzer veritable *ha ressuscitat*, ha vingut a dir-nos-ho. Si veiem en el relat de la resurrecció de Llätzer una resposta de Jesús a la petició d'un senyal per a la seva generació, trobem aquí un acord amb la resposta que Jesús va donar a aquesta petició. L'Evangeli de Mateu ho diu així: «Aquesta generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no els serà donat cap altre que el del profeta Jonàs.» (*Mt 12,39s*).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El confiado vínculo madre-hijo

Si hay alguna cosa sòlidamente establecida en este mundo de relación entre personas, esta es, sin lugar a dudas, el vínculo de unión entre una madre y su hijo recién nacido. El apego que la madre experimenta por su retoño es fundamental para la supervivencia y desarrollo del niño. Y esta entrega total y absoluta de la madre a su bebé es algo innato, ancestral, en la especie humana (y en la mayoría de seres vivientes). Ya lo dice bien claro un proverbio ruso que me encanta: «Nadie hace por dinero lo que una madre hace gratis.»

Aquí tengo que resaltar la importancia del sentimiento de *confianza* que debe adquirir el bebé para desarrollarse adecuadamente. ¿Sabe por qué precisamente la confianza y no otro sentimiento? Porque el recién nacido ha llegado a este mundo para establecer un vínculo sólido con los seres queridos que le atienden y necesita poder confiar en ellos, tanto si se trata de la madre como del padre o de cualquier cuidador habitual que se haya responsabilizado del niño.

Sepa también que en función del grado de apego que tenga el bebé con las personas que le cuidan, se generará mayor o menor *autoestima* y *seguridad* en uno mismo. Estos dos rasgos de la personalidad son esenciales para comportarse provechosamente el día de mañana en el entorno de la escuela y en el comienzo de las relaciones sociales.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La creu, la nostra esperança

Gaudí no dubta a repetir el motiu de la creu a les tres façanes i a l'altar de la Sagrada Família. A la façana de la Glòria la creu és l'instrument de la passió que mereix més relleu. A l'altar i a la façana de la Passió hi ha sengles grans imatges de Jesús crucificat. A més, però, en aquesta última façana hi ha una creu nua, triomfant i gloriosa, portada per àngels, que assenyala que la

redempció s'ha esdevingut. A la façana del Naixement, la creu amb l'anagrama de *Jesús* (JHS) és col·locada sota l'arbre de la vida, i també aquí dos àngels l'encensen. La creu és l'instrument de salvació que allibera del pecat i de la mort. La redempció de Jesús determina la història humana.

La gran metàfora de la redempció obtinguda per Jesús és l'arbre de la vida. El poder del mal ha estat vençut. Dins el gran arbre de la vida (la creu) que corona la façana del Naixement hi ha fins a vint-i-un ocells blancs, símbol dels homes i les dones que han estat redimits per la mort i la resurrecció de Jesús. Aquests comparteixen la vida de Jesús ressuscitat mitjançant la fe, els sagraments i l'amor concret, especialment als pobres.

L'arbre de la vida és un xiprer, sempre verd, per indicar que es tracta d'una vida sense fi, a la qual tenen accés els qui s'han acollit al do salvador que ve per Jesucrist. D'aquí l'ús del xiprer en els cementiris cristians de la Mediterrània.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 14. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.
- 15. □ Dimarts** [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.
- 16. ■ Dimecres** [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sta. Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; Sta. Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.
- 17. ■ Dijous** [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.
- 18. ■ Divendres** [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.
- 19. ■ Dissabte** [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,1-12]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà.
- 20. ■ † Diumenge vinent**, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Mare de Déu de la Bonanova; sant Andreu de Creta, monjo.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu seguici cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▮ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

Jesús i els leprosos. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

☺) Aquesta imatge parla

▮ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, Naamán el sirio bajó y se bañó siete veces en el Jordán, como se lo había mandado Eliseo, el hombre de Dios, y su carne quedó limpia de la lepra, como la de un niño.

Volvió con su comitiva al hombre de Dios y se le presentó diciendo: «Ahora reconozco que no hay dios en toda la tierra más que el de Israel. Y tú acepta un presente de tu servidor.»

Contestó Eliseo: «Juro por Dios, a quien sirvo, que no aceptaré nada.» Y aunque le insistía, lo rehusó.

Naamán dijo: «Entonces, que entreguen a tu servidor una carga de tierra, que pueda llevar un par de mulas; porque en adelante tu servidor no ofrecerá holocaustos ni sacrificios de comunión a otros dioses fuera del Señor.»

▮ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia / y su fidelidad en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera, / gritad, vitoread, tocad. R.

▮ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samària i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!». En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità.

Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▮ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 2,8-13)

Querido hermano:

Haz memoria de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David. Este ha sido mi Evangelio, por el que sufro hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación, lograda por Cristo Jesús, con la gloria eterna. Es doctrina segura: Si morimos con él, viviremos con él. Si perseveramos, reinaremos con él. Si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samària y Galilea. Cuando iba a entrar en un pueblo, vinieron a su encuentro diez leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros.»

Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.» Y, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se echó por tierra a los pies de Jesús, dándole gracias. Este era un samaritano.

Jesús tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha vuelto más que un extranjero para dar gloria a Dios?» Y le dijo: «Levántate, vete: tu fe te ha salvado.»

COMENTARI

Fe i agraïment

L'evangeli d'avui ens mostra el poder de la fe, i com aquesta va lligada a l'agraïment. L'evangelista ens recorda que Jesús està de camí, recorre Galilea i Samària i s'encamina cap a Jerusalem.

En un poblet surten al pas de Jesús i la seva comitiva un grupet de deu leprosos. La por al contagi d'aquesta terrible malaltia fa que la Bíblia consideri la persona leprosa impura, i era apartada del culte i de la relació habitual amb els altres. Els leprosos vivien en grups als afores de les poblacions (cf. Lv 13,45-16; i 17,11-19), ajudats pels seus familiars i les almoines de la gent compassiva. Donat el poc coneixement mèdic de l'è-

poca, es consideraven lepra altres malalties de la pell que de fet no ho eren; en aquests casos, quan l'afecció desapareixia, calia practicar un ritu de purificació al santuari, i el malalt es reintegrava a la vida normal (cf. Lv 13,1-23).

Aquells deu leprosos invoquen la misericòrdia de Jesús: Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres! I Jesús respon enviant-los al santuari, com si ja estiguessin nets de la malaltia. Ells hi van, i amb això mostren la confiança absoluta en la paraula de Jesús. La seva fe els ha guarit! Amb això mostren que la paraula de Jesús era certa: Si tinguéssiu fe, mouríeu i plantaríeu una morera al mig del mar!

El miracle, però, conté un apèndix: tots deu s'han guarit, però no tots deu es mostren igual-

ment agraïts. Un d'ells, un estranger samarità, és capaç de reconèixer l'acció de Jesús, i torna enrere donant glòria a Déu amb grans crits i prosternant-se als peus de Jesús. No es prosterna davant dels sacerdots —on han estat enviats—, sinó davant de Jesús! Aquell samarità ha intuït el misteri de Jesús: en ell es revela el poder salvífic de Déu. Per això Jesús acaba afirmant: la teva fe t'ha salvat.

La fe del samarità l'ha salvat de la lepra perquè ha obeït Jesús, però també, i sobretot, l'ha salvat perquè li ha obert els ulls per reconèixer en Jesús la glòria de Déu. Tant de bo la nostra fe sigui com la d'aquell samarità.

Jordi Latorre, SDB

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

XII. Cal viure la fe

ANY DE LA FE 2012-2013

Crec en la vida perdurable. Aquesta veritat de fe ha orientat sempre la vida dels cristians. Hem estat creats no per al buit del no-res, sinó per a la vida eterna. Això dóna sentit a tot: l'alegria i les penes, la malaltia i la salut, l'esforç i l'amor; sobretot l'amor. Escoltem sant Joan de la Creu: «Al final de la vida se'ns examinarà de l'amor.»

No podem oblidar aquest examen, aquest judici. Cal ser fidels a l'evangeli, a tot l'evangeli. La bondat de Déu és infinita. També ho és el respecte de Déu a la llibertat humana. Podem dir a Déu i als germans Sí; podem dir NO. I no és el mateix. En crear-nos lliures, Déu ha acceptat el risc de perdre'ns i que ens perdem. Però ens ha donat, amb la llibertat, la joia d'acceptar «lliurement» el seu amor, la seva salvació.

No podem jugar amb la llibertat. La definició de l'autèntica llibertat és: «escollir sempre el bé sense coacció». I així podrem sentir de Jesús, com Maria i els sants, i tants i tantes: «Veni, beneïts del meu Pare a posseir el regne preparat per a vosaltres des de tota l'eternitat.»

Viure estimant per sempre, viure en el si de la Trinitat, viure en la família dels fills de Déu... Amb raó deia sant Pau: «Les dificultats i contradiccions d'aquesta vida no són res comparats amb la glòria que ens espera». Entendrem, aleshores, el «Muero porque no muero» de santa Teresa de Jesús.

En aquest Any de la Fe, i en tots els anys de la vida, visquem amb els peus a terra però amb els ulls fets en el cel.

J.R. Ezquerro

Reconeixement a Càritas Diocesana de Lleida i Fundació Arrels-Sant Ignasi

Càritas Diocesana de Lleida i la Fundació Arrels-Sant Ignasi han estat guardonades amb el premi Antoni Mateu del Col·lectiu d'Iniciatives Juvenils contra l'Atur pel treball en xarxa, continuat i lleial,

amb el qual ambdues entitats han ajudat al CIJCA a aconseguir els seus objectius fundacionals. L'acte de lliurament es va realitzar durant la inauguració del curs 2013-2014, en el qual es va anunciar la unió de totes les plataformes d'educació social dels salesians de Catalunya. A Lleida, afecta el CIJCA i Casa Don Bosco, que passaran a ser una sola entitat a partir de l'1 de gener de 2014, amb el nom de «Salesians Sant Jordi».

Jordi Pérez

Lleida acull el congrés de la Sociedad Mariológica Española

L'Acadèmia Mariana ha estat aquesta darrera setmana, del 10 al 13 de setembre, la seu del congrés de la Sociedad Mariológica Española que, des de la seva creació (1940), en ocasió d'algun esdeveniment vinculat als estudis sobre la Verge Maria, anualment, se celebra en una ciutat de l'Estat. Lleida és la segona vegada que acull la trobada d'a-

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de St. Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h

- **Diumenge, 13 d'octubre:**
—12 h, Eucaristia de les beatificacions a Tarragona.
- **Dimarts, 15 d'octubre:**
—8.30 h, Eucaristia al Monestir del Sagrat Cor (Carmelites - La Caparrella).
—19 h, visiten al Sr. Bisbe els confirmands de la parròquia de Torrefarrera.
- **Dijous, 17 d'octubre:**
—19 h, Lliçó inaugural de l'IREL a l'Aula Magna de la UDL.
- **Dissabte, 19 d'octubre:**
—10.30 h, Eucaristia amb l'Associació de Laringectomitzats. Parròquia de Sant Joan.
—12 h, Trobada del Sr. Bisbe amb les mares dels sacerdots diocesans a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).
- **Diumenge, 20 d'octubre:**
—17 h, Eucaristia d'acció de gràcies per les darreres beatificacions a la Catedral Nova.

quests investigadors. La primera va ser en els inicis de la societat, quan els seus fundadors van retre homenatge a la tasca que l'Acadèmia Mariana havia desenvolupat fins llavors. Ara ha estat amb motiu del 150è aniversari de la seva fundació.

Lliçó inaugural de l'IREL

El proper dijous 17 d'octubre, a les 19 h.

Lliçó inaugural de l'IREL, a càrrec del Sr. Rafael del Río, director de Càritas Española.

Lloc: Aula Magna de la UDL.

AYUDANDO A VIVIR

Testimonios de la fe hasta la muerte

Este domingo nos reunimos en Tarragona para celebrar con gozo la Beatificación de hermanos y hermanas nuestros que han dado la vida por Jesucristo, en varios lugares de España, durante la persecución religiosa de los años treinta del siglo veinte, y que la Iglesia reconoce solemnemente. El próximo domingo, en nuestra Catedral, daremos gracias al buen Dios pidiendo recibir, por su intercesión, la luz y la fortaleza necesarias para vivir y anunciar con valentía y humildad el Evangelio de salvación (Ef 6,19).

«La Iglesia siempre ha creído que los apóstoles y los mártires, que han dado el supremo testimonio de fe y amor con su sangre, están vinculados más íntimamente a nosotros en Cristo (que otros hermanos que viven ya en la gloria). Por ello, los venera con especial afecto, junto con la bienaventurada Virgen María y los santos ángeles, e implora piadosamente la ayuda de su intercesión» (*Lumen Gentium*, 50).

La vida y el martirio de estos hermanos y hermanas, por los que damos gracias, tienen en común algunos particulares: son verdaderos creyentes, personas de fe madura, sólida y firme, y personas de oración centrada sobre todo en la Eucaristía y en la devoción a la Virgen. Muchos de ellos no aceptaron ser infieles a su identidad cristiana cuando les ofrecían la posibilidad de librarse de la muerte. Ni se dejaron intimidar por las coacciones físicas o morales. Es más, han sido modelos de la fe hasta morir perdonando y reproduciendo el modelo de nuestro Maestro, Jesús, que es el mártir «tipo».

El martirio es una forma de identificación con Cristo, no la única pero sí la más eminente, dado que al mártir se le concede la gracia especial de parecerse a Jesús en su muerte en Cruz. Él, con su sacrificio voluntariamente aceptado, da el testimonio supremo de fidelidad a la misión que el Padre Dios le ha confiado: da la vida dando testimonio de la verdad (*Jn 18,37*) y perdonando a sus verdu-

gos. Esta identificación, según el gran Orígenes, tiene como fundamento un gran amor a la persona de Jesús y un inmenso deseo de Dios. El mártir se pregunta con el salmista: «¿Cómo pagaré al Señor todo el bien que me ha hecho?»

Seguramente a nosotros no se nos pedirá el testimonio de la sangre, pero sí el de la fidelidad que todo bautizado debe dar cada día en su realidad ordinaria y que, tantas veces, es como un nuevo martirio: el de aquel que es llamado a vivir contra corriente en muchos aspectos. Un testimonio que nunca es fácil.

En realidad Jesús sólo nos pide una cosa: que seamos agradecidos; que respondamos con amor al infinito amor recibido, y esta ha sido la respuesta que han dado y siguen dando tantos hombres y mujeres que viven su fe cristiana con fidelidad.

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Píris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737